

blot for Kommunerne, men ogsaa for dem, som skal nyde godt af det. Og der er en hel Række andre Opgaver, som sideordnet med Omsorgen for de blinde baade kunde og burde tages ind under Fattiglovens § 61. Jeg skal her pege paa, at hvor uheldigt stillede de blinde end er, er det en afgjort Sag, at der er en Række andre ulykkelige Mennesker, som er lige saa uheldigt stillede. De, der lemlæstes under Arbejdet ved Maskiner, som mister Arme og Ben o. s. v., og som for Resten af deres Liv — forudsat da, at de lever, efter at Ulykken er overgaaet dem — er henviste til at sidde paa en Stol uden Evne til at foretage sig noget som helst, er næsten lige saa uheldigt stillede som de blinde. Og naar nu dette Lovforslag ikke kan udvides — for den højtærede Indenrigsminister har ved sin Fremsettelse af Lovforslaget sagt, at det var vanskeligt at gøre det, det vilde han fraraade — nøjes jeg med at pege paa, at der er en hel Del ulykkeligt stillede Medborgere, som der er lige saa megen Anledning til at behandle paa den Maade, som det nu foreslaas, at de blinde skal behandles. Men det Spørgsmaal kommer vi altsaa til at lade ligge, og vi fra vor Side vil lade det ligge, fordi vi ikke vil lægge Sten i Vejen for dette Lovforslag.

Men jeg maa i Lighed med, hvad den ærede foregaaende Taler bemærkede, gøre opmærksom paa, at der efter Lovforslagets Ordlyd mangler adskilligt. Den Opfattelse havde jeg, før det ærede Medlem fik Ordet, og dette, at vi begge har haft den Opfattelse, at Lovforslaget er mangelfuldt affattet, er vel et Vidnesbyrd om, at vi her, om jeg saa maa sige, har truffet det rigtige. Den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa visse Ting, der manglede ved Lovforslaget, idet han sagde, at der var først og fremmest at tage Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Forsørgerens Stilling vilde være, dersom det var ham, der var blind, og ikke Hustruen eller Børnene, og ligeledes, hvis det var Hustruen eller Børnene, der var blinde, men ikke Forsørgeren, men der var ikke i Lovforslagets Ordlyd givet nogen Anvisning paa, hvorledes Kommunalbestyrelsen saa vilde have at forholde sig. Han nævnte ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt den blinde, som nu efter § 61 forsørges uden Fattighjælps Virkning, kan erhverve Forsørgelsesret, og han pegede paa Spørgsmaalet om Overgang til Aldersdomsforsørgelse ved 60 Aars Alderen, altsammen Spørgsmaal, som jeg er ganske enig med ham i

bør klares, inden Loven forlader Folketinget.

Jeg skal tillige gøre opmærksom paa, at det synes mig at være noget mærkeligt, at der, naar Lovforslaget er fremsat af den højtærede Indenrigsminister, saaledes som det er, ikke er taget Hensyn til, hvad der staar i § 9 i Loven af 10. Maj 1912, hvor der er Tale om tuberkulose: „Beløb, der af det offentlige ydes til Underhold for Familier, hvis Forsørgere er Patienter paa de i denne Lov nævnte Anstalter eller, i Tilfælde af bevislig Pladsmangel paa disse, paa almindelige Sygehuse, betragtes i Forholdet til den understøttede ikke som Fattighjælp“. Jeg er i Lighed med den ærede foregaaende Taler meget i Tvivl om, hvorledes man, naar man rundt omkring i Kommunerne skal føre Loven ud i Livet, er berettiget til at fortolke § 61 og ligeledes i Tvivl om, hvorledes man er forpligtet til at fortolke den, thi efter Ordlyden er der kun Tale om den Understøttelse, som medgaar til de blindes Opdragelse eller, lad mig sige, de blindes Underhold. Hvorledes bliver Forholdet, naar en blind Mand har faaet Understøttelse til Kone og Børn? Har den Understøttelse, der altsaa ikke ydes Manden direkte, men ydes ham, for at han kan underholde Kone og Børn, Fattighjælps Virkning, eller har den det ikke? Det er et Spørgsmaal, som maa klares, forinden Loven gaar her fra Tinget. Jeg og mit Parti maa derfor anmode om Nedsættelse af Udvalg, idet jeg dog tilføjer, at denne Udvalgsbehandling naturligvis maa foregaa saa hurtigt som muligt, thi det er ikke Meningen ved Udvalgsbehandlingen i væsentlig Grad at forsinke Lovforslagets Fremme eller lægge nogen som helst Sten i Vejen for, at denne Lov, der skal hjælpe de blinde, kan træde i Kraft saa hurtigt som muligt. Men Udvalg kan ganske sikkert ikke undværes.

Jeg har peget paa, at der er en Række af ulykkeligt stillede Medborgere, som er sidestillede med de blinde: døvstumme, Epileptikere o. s. v. Den Side af den sociale Lovgivning, der behandler disse Medborgere, burde sikkert underkastes en omfattende Revision. Jeg skal pege paa, at vi i Øjeblikket har en saadan Række af Børnelove, at det for os ude omkring i Kommunerne, som skal administrere baade Børnelove, Fattiglove o. s. v., snart er vanskeligt at vide, hvornaar man har fast Grund under Fødderne. Ogsaa af den Aarsag kunde det